

A bűnöd nem marad megtorlatlan!

a Szem

1. Reményfosztottak

*fine
selection*

S P I R I T B L I S S

S P I R I T B L I S S

a Szem

1. Reményfosztottak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Drága olvasóim!

Ez egy kitalált történet. Sem a Szem, sem a tevők, sem Mr. Eye nem létezik, és mindenféle hasonlóság a valósággal csak a véletlen műve. Legalábbis Eye rám parancsolt, hogy ezt mondjam, és ki vagyok én, hogy szembeszálljak vele... Szóval sosem jártam az Origóban, sosem ültem egy asztalnál a csoport tagjaival, nem mesélték el nekem a történetüket, és nem fenyegettek meg, hogy ha meg merem írni, akkor összezárnak Mihállal egy szobába. A biztonságom kedvéért megismétlem; amit most a kezében tartasz, csak egy kitalált történet! :)

Ez immár a hetedik regényem és a harmadik történetem, amelyet könyv formájában megoszthatok veletek. Remélem, hogy megszeritek majd a Szem tevőit és értőit, és végigkövetitek a történetüket ebben a sorozatban.

Az első részben ismerkedjétek meg Anával, aki nem véletlenül lett tevő, hiszen igazi harcos, valamint Rylanddel, a zsaruvall, aki pont egy ilyen kemény nő mellé való.

Jó szórakozást nektek ezen az új úton, és ne feledjétek: a Szem mindent lát! Szóval jók legyetek! :)

Szómagyarázat

A Szem: Egy illegalitásba vonult csoport, mely a bűnözők megállítására és az ártatlanok védelmezésére tette fel az életét. Fegyvereik azonosak a bűnözőkével, csalnak, lopnak, hazudnak, sőt: gyilkolnak is, mindezt azonban a felsőbb jó nevében teszik.

Tevők: A Szem aktív tagjai, akik fizikailag is részt vesznek az akciókon. Képzett harcosok, jól bánnak a fegyverekkel. Feladataik között szerepel a beépülés, kémkedés, lopás, bizonyítékszerzés, megfigyelés, követés és a célpont kiiktatása.

Értők: A Szem passzív tagjai, akik általában fizikailag nem vesznek részt az akciókon, de egyéb tudásukkal segítik a tevők munkáját.

A Mindent Látó Szem: A szervezet jelképe. Egy szem, melyet vilám szel ketté, és napsugarak veszik körül. Jelentése, hogy a Szem mindent lát, és ha bűnös vagy, lesújt rád.

A bűnös jele: Egy érme, melynek egyik felére a Mindent Látó Szem szimbólumát nyomták. A tevők otthagyják a kiiktatott bűnösök mellett, felvállalva a gyilkosságot, és jelezve, hogy mindenkire ez vár, aki bűnt követ el.

Origo: A Szem főhadiszállása, mely az igazság és rend kiindulópontja.

M.A.T.T.: A Szem számítógépes központja, mely az egyik értő szobájában található. A Minden Adatot Tudó Tákolmány rövidítése.

Noona: Koreai megszólítás. Fiatalabb férfi mondhatja egy nála idősebb nőnek, aki közel áll hozzá.

PROLÓGUS

BABVÁROS. Ana Wester mindig viccesnek találta Boston becenevét. Valahányszor meghallotta, egy aprócska – babszemnyi – város képe derengett fel előtte miniatűr házakkal, pöttöm emberekkel. Akár egy mesekönyv illusztrációja. Boston, a látomásával ellentétben, kétszázharminckét négyzetkilométeren terült el, és sokat változott az évszázadok során: már rég nem szárazbabkonzervekre épült a gazdasága, és a leggazdagabb város címet is végleg elvesztette a 2018-as Nagy Válság idején.

A szegénynegyed buszmegállója, amelyben Ana várakozott, csak egyetlen kopott padból, egy elgörbült táblából és két lámpaoszlopból állt. A szemközti villanykörtjét valaki kidobhatta kövel, a másik pedig halovány fényt adott. Ana az órájára hunyorgott, majd megigazította a közeli élelmiszerbolt logójával ellátott szoknyáját. Sőhajtozva pillantott az útra, miközben türelmetlenül toporgott. Igazán unta, hogy minden estjét itt tölti, ezen a padon, és várja az utolsó buszt; néhány perce végérvényesen elkönyvelte: a legjobb dolog ma éjszaka, hogy legalább nincs hideg.

A csendben könnyű volt meghallani a kavicsok csikorgását egy cipőtalp alatt: valaki közeledett. Néhány bátorsággyűjtő pillanat után

fordította csak a fejét a hangok felé, pusztán egyetlen szemvillanásnyi időt adott magának a közeledő férfi megfigyelésére. Ez is épp elégnek bizonyult. Magas, széles vállú és határozott léptű. Már a járásából tudta, hogy valódi alfahím; volt szerencsétlensége hozzá hasonlóhoz. Nem az üresfejű típus, hanem a művelt, elkényeztetett, aki egy csettintésre mindig mindent megkap, és nem szokta meg válaszként a nőktől a nemet. Vagyis pont olyan ritka szerzet errefelé, mint maga a pápa.

Ana behúzta a nyakát, mintha láthatatlanságra vágyna. A férfi egyre közelebb ért, elsétált mellette, ám két lépés után meggondolta magát, és visszafordult. Tornyosuló alakja torz árnyékot vetett a lámpa derengő fényében.

– Elnézést, kisasszony! Meg tudja mondani, mennyi az idő? – Kifogástalan modor, kedves hang; Ana tarkóján felállt minden pihe. Egyetlen villanásnyi időre lehunyta a szemét, aztán karját ismét a fény felé emelte, és leolvasta a számlapot.

– Tizenegy óra negyvenhét.

– Akkor hamarosan jön a busz, megvárom – közölte a férfi a padra telepedve. Valahol a távolban becsapódott egy ajtó, de ezen kívül az éjszaka csendesnek bizonyult. Senki más nem járt a környéken ez idő tájt.

Ana mély lélegzetekkel igyekezett megnyugtatni gyorsuló pulzusát. A fejét merete volna tenni rá, hogy ez az alak még soha életében nem utazott tömegközlekedéssel. Miatta jött ide, miatta állt meg, és miatta ült le a padra. Fejében végigfutott az összes horrorfilm, amit valaha csak látott. Kaemon kedvéért leült a tévé elé, de mindig is utálta őket. A valódi élet épp elég ijesztő, ezek után egy horrorfilmen maximum aludni lehet.

– A Tessy’ben dolgozik? – A mély bariton visszarángatta a valóságba. Emlékeztette rá, hogy a képzeletbeli főcímben most az ő

nevét írták a főszereplő mellé, és hiába az álca, nem a herceg, hanem a gonosz farkas feni rá a fogát.

– Tessék?

– A ruhája miatt gondolom – biccentett a férfi a logó felé.

– Ja, igen. Igen, ott.

– Sajnálom... Pedig egy ilyen szép nőnek valami igazán jó munka járna.

– Aha. Kö... köszönöm! – Ana felállt a padról, és a menetrendhez sétált; léptei sutának hatottak. Tekintete előtt összerosódtak a betűk és számok, ám hallása kiélesedett. Nadrág súrlódott a padhoz – a férfi felállt; cipőtalp és beton érintkezett puhán – ragadozóléptek közeledtek; halk csoszsanás – a férfi megállt, közvetlenül mögötte.

– Tudod, mikor jön a busz. Nem szeretsz beszélgetni? – A hang egyenesen a fülében csengett, forró lehelet érte a tarkóját, undorodó grimaszt váltott ki belőle. Az eddigi stílus teljesen megváltozott, túl közvetlenné vált.

– Nem ismerem magát.

– Azon könnyen segíthetünk.

– Hagyjon! – A derekán felkúszó kéz nyálkás csápra emlékeztette, lecsapta magáról, és megperdült. A férfi rendületlenül állt előtte; egy tornádó sem mozdíthatta volna, nemhogy két gyenge, női kar. – Engedjen már! – nyomta neki ezúttal mindkét tenyerét.

A mozdulat olyan gyors volt, akár egy kobráé, ujjak fonódtak a csuklójára, fájdalmasan megszorították, tekertek rajta egyet, míg végül kénytelenül megfordult, karja a hátához feszült. Könny szökött a szemébe, ellazította az izmait, hogy enyhítse a kínt, de még így is azt érezte, tőből szakad ki a végtagja.

– Ugyan már! Ne játszd meg magad, láttam, hogyan néztél rám!

– Nem néztem... sehogyan.

– Ó, dehogynem! – A mellére boruló tenyér a pánik fojtogató ködét hozta magával. Mély lélegzetet vett, hogy elkeresse. Rendesen a fejébe sulykolták: ha átengedi magát neki, vége, elvesztette a játszmat. Kimondta inkább az első logikus gondolatot, ami előbukkant az elméje mélyéről.

– Hamarosan jön a busz. – A férfi néhány másodpercig csak lihegett mögötte, aztán felmordult.

– Igazad van, gyerünk!

Ana abban reménykedett, hogy majd eleresztik, de a férfi a karját szorítva taszigálta a bokros-fás rész felé. Lassan, botladozva haladtak előre, többször is majdnem felbukva egymás lábában. Egy letört ág csapódott Ana bokájához, kiszakította a harisnyáját és megkarcolta a bőrét. Pontosan tudta, mi következik, ezért mikor a férfi elengedte a csuklóját, és erőteljesen hátra lökte, kitette maga elé mindkét kezét, hogy ne az arcára zuhanjon. Egyetlen gyors mozdulattal a hátára pördült, és úgy rúgta térden támadóját, ahogyan csak erejéből kitelt. A férfinak meglepődni sem volt ideje, eltorzult arccal rogyott a földre.

– Te kis ribanc, ezért kicsinállak! – Átkozódásába állatias morgás vegyült. Máris nyúlt Ana bokája felé, ám a hangos kattanas állóképpé merevítette a mozdulatot, és megelőzte a dulakodást.

– Kétlem, hogy még egyszer akár csak egy ujjal is hozzáérsz – közölte egy nyugodt hang. A nő felemelte a tekintetét, és szélesen rámosolygott a fegyveresre. Az ázsiai férfi visszamosolygott rá.

– Kaemon, azt hittem, már elaludtál... – nyomta talpra magát Ana. Undorodó fintorral végigmérte támadóját – az még mindig mozdulatlanul és értetlenül térdepelt előtte –, majd felvette a tászkáját, és előhúzott belőle egy borítékot. Keze megremegett kissé,

ahogy felnyitotta. – Ismerősek? – hajította a fényképeket a fűbe, közvetlenül Steven Hast orra elé. Őt nő, mindegyikükről két fotó, az egyiken életerősek, szépek, boldogok, a másikon... halottak.

– Fogalmam sincs, kik ezek. – Hast mosolya magabiztosan ragyogott; fél perc kellett neki, hogy összeszedje magát a sokk után, és arroganciája újra felszínre törjön. – De nyugodtan tartóztass le, az ügyvédek maximum fél óra alatt kijuttatnak – nyújtotta Ana felé mindkét csuklóját. – Tedd csak fel a bilincseket, szivi, de vigyázz, ne túl szorosan. Még a végén te kerülnél börtönbe rendőri brutalitás miatt. Lehet, hogy a lábamról is láttelepet vetetek – tapogatta meg a rúgás helyét; észre sem vette, hogy a saját végzetét sietteti. Ana csak figyelte őt, és lelkiismerete tökéletes nyugalmat nyert.

– El vagy kissé tévedve – szólalt meg végül halkán. Miközben puha ragadozóléptekkel a társához sétált, elővette a táskájából a kesztyűt, és felhúzta. Ez az ő ügye, nem Kaemoné, ezzel a férfi is tisztában volt. Kérés nélkül átadta Anának a pisztolyt, aztán a biztonság kedvéért előhúzott egy újabbat a bőrkabátja alól.

– Igazán?

– Igen. – Ana lopott egyenruhája zsebébe nyúlt, és a kis érmét a földre pöccintette. Hátról nem látta Hast arcát, mégis tudta, hogy a férfi vonásairól leolvadt a jókedv.

– Nem... Nem én vagyok, akit keresnek. Sajnálom, oké? Megtetszett, és hülye voltam, de a többi lányt nem én... Kérem! – Magasba emelte mindkét kezét, mintha megadná magát, de az álságos bocsánatkérés semmit sem számított. Ana ezer ilyen mocskot látott már, rendőrként és tevőként is. Jelvényel a zsebében sokszor tehetetlen volt velük szemben, a jog az ő kezére tett bilincset, de most... most képes rá.

– Eva McKenzie-ért, Ruth Wartanért, Becky Herendért, Sophia Martinezért, Helena Ortáért és a többi nőért, akik nem mertek vagy tudtak igazságot kérni – sorolta.

Hast jajgató tiltakozása visszhangot vert a fák között.

A pisztoly csöve egyenesen a férfi fejére irányult. Ana nem reszketett, nem is tétovázott, fejében filmként peregtek a nőkről készült fényképek – kíméletlenségre kíméletlenség a válasz, a lányoknak sem jutott kegyelem. Ahogy elérkezett az utolsó képhez, egy hatodikhoz, ami nem hevert a földön, fájdalom járta át a lelkét.

Lőtt.

A durranást tompa puffanás követte, ahogy Hast eldőlt a fűben. Tágra nyíló szeme tompán meredt a semmibe.

Megérte egy héten át minden éjjel itt várni rá...

1. FEJEZET

A kis konyhában síri csend honolt. Alison könnyei már elfogytak, Ana könnyei pedig képtelenek voltak útnak eredni. Csak bámulta a zúzódástól lila bőrt, a véreres szempárt, és a benne ébredt gyűlölet néhány pillanat alatt egyetlen cseppből tengernyi méretűre duzzadt. Az asztalon ott hevert a jelvénye, bizonyítékaul annak, hogy semmire sem jó. Hogyan tudna bárkit megvédeni vele, ha a saját hűgát sem képes?

– Nem maradhatsz vele – közölte szinte viczorogva.

– Tudom – bölintott a hűga. – Segítesz nekem, ugye?

1.

RYLAND PATRENSEN RENDŐRJÁRŐR épp szét akart robbanni dühében. Nem elég, hogy rábíztak egy zöldfülűt, az már az első éjszakán veszélyezteti a saját és az ő életét is. Fogja magát, és egyedül elrohan egy kábszeres után. Bolond. Felelőtlen bolond.

– Térdeljen le, kezeket tarkóra! – üvöltött rá a dílerre. Azonnal tudta, hogy melyik bandához tartozik, elárulta mind a származása – mexikói –, mind a jellegzetes, kék fejkendő, amit a csuklójára kötve viselt. Gyorsan meg akarta bilincselni, hogy minél előbb Danison után mehessen. Ha a srác kinyíratja magát, őt is kényszerszabadságra küldik, pedig még idő sem volt arra, hogy valóban társaként tekintsen rá. Semmi kedvet nem érzett hozzá, hogy heteken át otthon ücsörögiön, ahhoz meg még kevésbé, hogy megint Dr. Prath kanapéján kössön ki, és a gyerekkoráról kérdezzessék. Így sem érezte elégnek, amit nap mint nap tesz, ha még parkolópályára is állítják, rövid idő alatt belezakkann.

Figyelte, ahogy a gyanúsított követi az utasításait, mögé lépett, és elővette a bilincset. Más esetben odatereli a férfit a járőr kocsihoz, ráfekteti a motorháztetőre, rendesen megmotozza, és csak aztán lát neki a letartóztatásnak, ám ez most nem az a helyzet volt. Késve jött rá az örök igazságra: a kapkodás csak még nagyobb bajt okoz. Ahogy a férfi csuklója után nyúlt, a semmiből előkerült egy kés, és mire észbe kapott, már a combjából meredt ki a nyele.

A fájdalom néhány másodperces késéssel érkezett. Nem volt ideje foglalkozni vele, máris egy ököl csapódott az arcába, amitől jó néhány méternyiit zuhant hátra – ki nem nézte a suhancból, hogy ilyen erős a jobb horga. Szédelegve igyekezett talpra állni; meglepő

módon sikerült. Nem az állóképességében kételkedett, inkább az lepte meg, hogy nem kapott azonnal újabb ütések. Először azt hitte, a férfi elmenekült, ezért úszta meg a folytatást, aztán rádöbben, korántsem erről van szó. Egy Glock szegeződött egyenesen a fejének; a díler arcát elnézve reménye sem maradt arra, hogy nem fog elsülni. Első és egyetlen gondolatként az anyja képe suhant át az elméjén. A nő hasonló módon vesztette el a férjét, ha őt sem látja többé... Mégsem volt mit tenni.

Lövés dördült, fülsértően törte meg az éjszaka csendjét. Ryland várta az újabb fájdalmat, az elgyengülést, a véget, ám lába és álla sajgásán kívül semmi mást nem érzett. Aztán észrevette a másik férfi pólóján – pont a szíve tájékán – az egyre jobban terjedő vörös foltot; akár egy pillanatok alatt kinyíló rózsabimbó. A díler hitetlenkedve lepislantott magára, összecsuklott, végül elterült a földön. Mögötte egy pisztolyt tartó alak körvonalai derengtek fel.

– Ki v...? – A kérdés végét elfojtotta a szédülés, Ryland arra eszmélt, hogy ismét a betonon fekszik. Combjához nyúlt, de valaki megragadta a csuklóját, mielőtt elérte volna a kés nyelét.

– Ne! – Egy nő. A hang alapján ezt most már biztosra vette. – Ha kihúzod, elvérzel, mire ideér a segítség.

– Ki vagy?

– Csak maradj nyugton! Odamegyek az autóhoz, beszólok rádión, addig ne mozdulj, rendben? – hajolt be egy arc a látóterébe. Hulámos, szőke haj, kék szempár, kedves arcvonások és csábítóan telt ajak. Baszki. Mégis meghalt, és eljött érte egy igazi angyal. Bólintott, hogy mire, azt maga sem igazán tudta. A nő eleresztette a csuklóját, és távolodott; néhány másodperc múlva felsistergett a rádió.

– 123-as kód. A Hawkins sarkán megsérült egy rendőr. Ismétlem, megsérült egy rendőr. Mentőt és erősítést kérek! – Ryland

megdőbbsent az újabb információtól: a nő zsarú. A pontos lövés, a nyugodt viselkedés, a hivatalos mondatok mind ezt támasztották alá. A szürke betonra tenyerelt, megpróbálta felnyomni magát, ám mielőtt sikerrel járhatott volna, a nő visszaguggolt mellé.

– Minden oké, mindjárt jönnek.

– Nem a mi körzetünknel vagy – nézett fel Ryland egyenesen az arcába. Nem kapott feleletet. Az Angyal a lábához hajolt, közelebről is megvizsgálta a penge és a hús találkozását. – Mi a neved? – Csend. – Miért nem felelsz?

– Figyelj, rendben leszel. Nekem most mennem kell, de mindjárt itt lesznek érted – simított a nő a füle mögé egy elszabadult tincset. A mozdulat kapkodó volt, szavai viszont bizonytalanságról árulkodtak. Nem akart indulni, és Ryland sem akarta, hogy elmenjen.

– Ne hagyj itt! – A nő után kapott, de csak súrolta a karját.

– Sajnálom...

– Kérlek! – Sziréna vijjogása hangzott fel a távolból, megmentője arcán rémület futott végig.

– Mennem kell. Sajnálom – ismételte meg.

Mire a mentősök kiérkeztek, Ryland már abban sem volt biztos, hogy valóság volt-e egyáltalán.

2.

A LEVEGŐTLEN PINCE egyetlen fényforrását egy pislákoló égő nyújtotta, ami a plafonról lógott le egy drót végéről. A nő hunyorogva nézett körbe, tudatának darabkái lassan álltak össze – cseberből vederbe. A korábban feltámadt remény elhalt, és ez szinte szó szerint gyomron rúgta, öklendezve hajolt előre, hosszú, szőke haja az arcába

omlott. Tenyerével megtámaszkodott a földön, tekintete a csuklójára tetovált szörnyűségre tévedt. Azt hitte, annál rosszabb már nem lehet, de tévedett. Még mindig az járt a fejében, amit korábban a fülébe súgtak, így pontosan tudta, mi vár rá. Ugyanaz, ami Rose-ra. Pedig azt gondolta, barátnője legalább megmenekült. Ha neki tovább is kell szenvednie, ő már jó helyen van. Tévedett.

A harag szétáradt a testében, és adott némi erőt. Talpra kászálódott, körülnézett, de azonnal meg is ingott a látványtól. Halálra rémülve zuhant vissza a padlóra, és négykézláb mászott minél távolabb a vérfoltoktól mocskos asztaltól.

– Nem fogok meghalni. Nem fogok meghalni.

Annyiszor ismételte ezt, hogy szinte már önkéntelenül jött a szájára. Valahányszor az a férfi magával vitte, ő megesküdü magának, hogy bármi vár is rá, túléli. És most is így lesz. Így kell lennie.

A plafon lépések zaját közvetítette, odafent valaki járkált. A nő lélegzet-visszafojtva figyelte a lépteket, azok néhány másodperc után elhaltak, majd egy ajtó csukódott. Magára hagyták, de hogy mennyi időre, azt nem tudhatta. Talán csak percei maradtak, vagy néhány óra. Ismét felállt a földről, és erőt véve magán körülnézett. Az ajtóhoz egy négyfokos lépcső vezetett. A korbácba kapaszkodva, tettvágtyól hajtván felmászott, pedig pontosan tudta, hogy felesleges. A biztonsági zárat pusztán kézzel feltörni lehetetlen.

Zihálva fordult vissza, és elkéseredetten kutatott valami után, ami segíthet kiszabadulni vagy megvédeni magát, de a helyiség teljesen üres volt – nem számítva a szörnyű asztalt. Aztán meglátta a láncokat. Az asztal négy végéhez rögzítették őket egy-egy csavarral. Kemény, hideg vas, igazi fegyver. Kavargó gyomorral közelítette meg a szoba másik oldalát, és szemügyre vette a csavarokat. Az a férfi elvárta tőle, hogy ápolja a körmét, így hosszú és erős volt, a

lány mégis attól tartott, nem eléggé. Megkapargatta a rozsdát a csavar tetején, aztán elszörnyedve jött rá, hogy a színe túl sötét. Alvadt vér.

– Nem fogok meghalni – hadarta el újra, mielőtt munkához látott volna.

3.

ANA AZ ÖTEMELETES LAKÓHÁZ TETEJÉN ÁLLT, és az odalent sürgölődő mentősöket és rendőröket figyelte, miközben azon tűnődött, mi a fenéért kockáztatott. Amikor járőrözés közben meglátta a zsarut, egy régi emlék tört a felszínre, egy arc, egy hang. Sokáig hajtogatta magának, hogy nem tartozik *neki* semmivel, hiszen Eye mentette ki végül a börtönből, mégis adósnak érezte magát. A kedvességért, a bizalomért, a megértésért... Hát, most visszafizethetett mindent, egy gyermek életénél nincs drágább.

– Tudtam, hogy nem lenne szabad szétválnunk – hangzott fel a sóhaj a lépcsőház ajtajából. Kaemon kísértált a szabadba, és megállt a nő mellett. Egy almát dörzsölt a ruhájához, majd miután elég fényesnek ítélte, beleharapott. Ana el sem tudta képzelni, honnan szerezhette az éjszaka közepén, de biztos volt benne, jobb is, ha rejtély marad.

– Csak ki akartam szellőztetni a fejemet.

– És helyette bajba keveredtél. Ezt nem úszod meg büntetés nélkül, Eye nem hagyja annyiban. – A férfi a lenti események helyett inkább a csillagos eget bámulta, Ana tekintete követte az övét. A hold olyan szépen világított ma, mintha csak ünnepelni lenne kedve. Vajon egy rossz ember halálát vagy egy jó megmentését?

– Azt hiszed, nem tudom, hogy mérges lesz? – dörzsölte meg az arcát Ana. Hullafáradtnak érezte magát, és odabent valami nem volt rendben. A mellkasa lüktetett, ez a dörömbölés pedig visszhangot vert a fülében.

– Akkor ne kérdezzem meg, hogy miért tetted? – nézett rá Kaemon. Fekete tekintete felvette a versenyt az éjszaka sötétjével. Ana és ő nemcsak bajtársak voltak, hanem szinte testvérek is. Ritka esetnek számított, amikor a fiatal férfi nem értette noonája döntéseit.

– Ne, mert úgysem tudnék felelni rá. Inkább menjünk – fordított hátat Ana a látványnak, amint a mentő ajtaja becsukódott, és a jármű elindult a sérülttel a kórházba. – Nem lenne jó, ha a zsaruk meglátnának.

– Mégis itt állsz hosszú percek óta. Erről se kérdezzem meg, miért? – lépett utána a férfi. Három harapással eltüntette az almát, majd a csutkát a cigarettázóknak kihelyezett szemetesbe dobta az ajtó mellett.

– Ne, mert erről sincs fogalmam. – Ana megcélozta a lefelé vezető lépcsőt. Kettesével szedte a fokokat, hogy minél hamarabb eltűnhessenek innen. Kaemon felugrott a korlátra, és megelőzve őt lecsúszott a lépcsősor aláig. Ana megcsóválta a fejét a gyerekesség miatt, de Kaemon csak teli szájjal vigyorgott rá, akár egy jóllakott óvodás.

– Azért, ugye, a kórházba nem megyünk be? – hajolt Ana füléhez, amikor a nő mellé ért. Ana mástól nem tűrte volna el ezt a pimasz hangsúlyt.

– Bolondnak nézel? – fintorodott el.

– Nem, csak zavarodottnak.

– Akkor vegyél szemüveget!

– Tökéletes a látásom. Visszamegyünk az Origóba? – nyitotta ki Kaemon a hátsó ajtót, és kísértelt a szabadba. Ana megrázta a fejét.

Túl sok minden történt ahhoz, hogy pihenni tudjon, akkor már inkább cselekvéssel töltse az időt, mintsem a plafon bámulásával.

– Még vár egy kis meló. Spencerék számítanak ránk – emlékeztette a férfit.

– Akkor hát szolgáltatassunk igazságot és biztonságot számukra.

4.

BOSTON NAGY RÉSZE MÁR RÉG NYUGOVÓRA TÉRT, amikor Alec Cliff ügynök felemelt a földről egy érmét, és a bizonyítékczacskóba dobta. Az apró, kerek tárgy végül a zsebében végezte, hogy bevihesse a laborba, bár a fejét merete volna tenni rá, nem találnak rajta ujjlenyomatot. Eddig legalább ötvenet gyűjtöttek be, és egyikén sem volt még egy töredék sem.

Még egy... – gondolta. Körülötte nyombiztosítók és egy halottkém tett-vett, ő szinte észre sem vette őket. Csak díszletek a színpadon, amelyet neki kellett bejátszania. Lepillantott a szétlőtt koponyájú férfirra, agyveleje összemocskolta a füvet. Nem ezt érdemelte.

A halál túl könnyű ítélet volt egy ilyennek, igazságtalan ítélet. Nekik, az FBI-nak kellett volna elkapniuk, rácsok mögé dugni, hogy a hosszú, kínkeserves évek alatt azt is megbánhassa, a világra jött. Lehet, hogy lassabban ment volna, hisz nehezebb munka bizonyítékokat gyűjteni és börtönbe juttatni valakit, mint golyót repíteni a fejébe, de így lett volna helyes. Így igazságos.

A szél megrázta a fákat, néhány levél hullott a földre. Az egyik Cliff ügynök vállán landolt. Egy könnyed mozdulattal suhintotta odébb, aztán felnézett az égre. A könyvben, amit tegnap esti meseként felolvasott a kis prücsöknek, a hold és a csillagok emberi

nyelvet beszéltek. Bárcsak a valóságban is el tudnák mondani mind-
azt, aminek szemtanúi lehettek nemrég!

– Ügynök! – Stephen Terence, a társa, az autó mellett állt mobil-
telefonnal a fülén. Intett, hogy menjen oda hozzá, arcáról sürgetést
lehetett leolvasni. Nyakkendője meglazítva lógott a nyakában, arca
borostától sötétlett. Cliff elnézte a hanyagságát, de csak mert jól
tudtak együtt dolgozni. Ő viszont sosem engedte volna meg magá-
nak az elkényelmesedés luxusát. Minél fáradtabbnak érezte magát,
annál pedánsabban nézett ki. A nyaka körül szoruló nyakkendő, az
arcszesz illata emlékeztette rá, hogy ha nem száz százalékon műkö-
dik, akkor bűnözők csúszhatnak ki a törvény kemény markából.

– Mi történt? – lépett a társa mellé, miközben megszabadult a
gumikesztyűtől. Terence ügynök kinyomta a hívást, és zsebre vágta
a mobilját. Cliff ezerszer figyelmeztette már őt, hogy így előbb vagy
utóbb el fogja hagyni, de mintha a falnak beszélt volna.

– Kétutcányira megsérült egy rendőr.

– A Szem? – komorult el Cliff arca. Fejrázást kapott válaszként.

– Nem, egy drogdíler. Viszont nagyon úgy tűnik, hogy a rendőr
egy nőnek köszönheti az életét.

– Kicsit érthetőbben, ha kérhetem!

– Egy titokzatos nő egyenesen szíven lőtte a támadót, még mie-
előtt az végezhetett volna a járőrrel. Aztán beszólt rádión mentőért
és erősítésért, majd eltűnt, mint a kámfor. Vajon miért? – tárta szét
a karját Terence ügynök a költői kérdéssel egy időben.

– A Szem embere... Hol van a járőr? – lépett előrébb Cliff izga-
tottan. Ha akadt is olyan ember, aki látta egy tevő arcát, az vagy
félt vallani, vagy elvakult módon védte ezt az anarchista bűnszerve-
zetet. De egy rendőr... Ő lehet a tökéletes szemtanú, aki végre elő-
rébb viheti az ügyet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Kórházba szállították, az állapota elvileg nem súlyos.

– Azonnal indulunk! – nyújtotta ki a tenyerét Cliff Terence felé. Az odadobta neki a slusszkulcsot, és átsétált az anyósülés felőli ajtóhoz. Már megtanulta, hogy vannak helyzetek, amikor társát láncokkal sem lehet visszafogni. Ilyenkor pedig jobb engedni neki. Mindenben.

5.

MIHAIL KIVÁGTA AZ AJTÓT, és becsörtetett a társalgóba. Magas, széles vállú férfi volt, legalább olyan éles tekintettel, mint a kései, akiről az ember első pillantásra tudta, hogy jobb nem felbosszantani. A hosszú mahagóniasztal körül ülők mind megdermedtek. Pepe és az öccse, Jeevan abbahagyta a lövöldözős játékot, Adalynn Kaemonnal beszélgetett, és mondat közepén akadt benne a szó. Még a sarokban ücsörgő Lafayette is lejjebb eresztette az e-book olvasóját. Talán Ana volt az egyetlen, akire egyáltalán nem gyakorolt semmiféle hatást; a nő hátradőlt a székében, fejét a kényelmes bőrtámlának hajtva. Mihail megállt a szoba közepén, kiélvezte, hogy mindenki felé fordul, és kívárta a szükséges hatásszünetet. Csak azután robbant.

– Mjég vagy te húzatva? – Miközben beszélt, mutatóját végig Anára szegezte, és fölé magasodott. – Nyem elég, hogy leszakadsz a többiektől, belekjeveredsz egy rendőrségi ügybe, még mjég is mutatod az arcod egy zsarunak? Jó, hogy nyem vártad mjég az erősítést! Veszélybe sodortad magad, és mjinket is! Nyem mondasz semmit? – csattant fel. Előjött orosz akcentusa, azaz nem csak játszott, valóban ideges volt.